

Момчило Милошевић

ЕУРИДИКА

Препочена муња у прореду неба
(Као прво ребро посустале ноћи)
Затргом стопалу подводач не треба
На расцепљеном путу к двоглавој самоћи

Прокисао сумрак у здели од биља
(У два црна грозда набири јесени)
Док се множе осврти пред расплетом циља
Расту вечне груди на каменој жени

Брадавице јој у локви пламена
На скутном цвету поленове стреле
(Таре руком дамар од камена
Док јој бедра боду малаксале пчеле)

Змију окасницу кротку прислушкује
Као мастан каша око хладног тела
Пукотина под пупком јој каменост смењује
На делти што се стоструким смислом разапела

ДУНАВЉЕЊЕ (ПРИВИДИ)

Хода луди камен у опакој реци
Дубоким узглављима живих дављеника
Претворени у биље сви рибарски преци
Маме знатигељу мамцем танког лика

Роби талас изумом оврацбене замке
Дереглије трбух расечају води
(Тешко дављенику)
Скрива се олово у празнини сламке
Док смислом аласа риба руководи

Шарене немани и водне протуве
Глагољиви јарци деволике рибе
Реским привиђајем могу да заглуве
У свом разуђењу разум да заглибе

Окасник свој сан мора да сакрива
Ни ноћ не сме сазнати где нам алас спава
Што не сме бивати ни кад му се бива
Кад му у збег пред телом одмета се глава

Натопљених бичева тајном гласних трава
У воденом расклопу звезде треба тући
Да се разгоном ноћи осмисли сва јава
Ка јутрењу што мора у веслима пући

К А Р Т А Њ Е

Звањем наоружана престрогост краља
Иза дамних леђа ћути у шпилу
Избачена цокер — луда (по столу се мудро ваља)
Мала двојка (маковњача) у дамином љупком крилу

Бритки жандар грдног стаса
Под бол нокта мач увлачи
Из празнине испод коже (петог аса)
Мртав играч већ извлачи

Једна рука (све макови-символ смрти)
Три брзине — лоше вести
Стала памет (шпил се врти)
Изнад стола где ће неко неког јести

Под очима надима се глатка пара
На рамену зена стоји (уход из туђег ока)
У срж мозга гласник пада-неко вара
(Смрт га сврдли предубока)

Снажна карта прстен скида (кожу гули)
Заслепљује глатке слике (живи картон омађијан)
Кикоће се мртва дама а дамари затрнули
Под покровом од карата копни играч изубијан

У врх игре и људи су већ сред шпила
Збрајају се и пакују (себе секу)
Играч даму обљубљује (пресечену из мртвила)
Мак распрснут по човеку

Ф О Т О Г Р А Ф И Ј А

Клокот чаролија под хитцем светлости
(Ни на сенку сводљив човек нема мира)
Прегња осмехом или саме кости
Искачу из плиткости ћудљивог папира

Летом светла кроз двострукост мрака
Смањује се доба до јасности трена
И до склада доводи несклад раскорака
Човека ван семена и изван корена

Догађа се више горких покритења
У смрадним водама с намером балзама
У будућем раму ништа не сме да се мења
На приказу ископаном из очињих јама

Светлом се љупкост гони и призива
Њиме се мери одраз многоликих свести
И време из талоба древног изазива
На људским појавама стањене савести

Ово је пут суноврата на мерљивост ствари
(Пада храпав човек голој површини)
Још се изум чека да загосподари
Обратно
Кораком из површине ка живој дубини

О Т К У Ц А Ј И

Рељефи списа (оловни расад хибридних слова)
Говори писаћа машина кроз лепе руке
Под словима ми распета кошуља нова
Над њима мисли (црне препоруке)

И хаљина боје индига множи лепоту тела
Жене што као дете тајност типки таче
Речи из крви и оне ситне из пепела
По бесконачној се пантљици развлаче

Од многих параграфа постоје веће речи
(потребан је огромни знак питања)
Који ће дело да овековечи
Пре сваког слова и првог читања

Много је редова речи изван грла
А гласност песме стоји сред переда
Кад мисао се плоди (блудна или врла)
Док јој се за разговор спрема абецеда

Још једна кошуља под оловном вешћу слова
Испод њене белине нежни индиго на млакој кожи
(У месо залазе речи-тврдог ли окова)
Мирна реч из крви сад се у њој гложу

З И Д И Н Е

У Гамзиграду

Врата срасла са падом камена
Дуж видика разапете птице
И згасли одресци преснога пламена
Испод сунцем проказане сове ћуталице

Таванице цеде небеске дробове
Искидане гује (кашшеви мрсни)
Увлаче се у зидине-усправне гробове
(Излаза нема јер су унакрсни)

Ат распорен од свога топота
Пропиње се над последицом неимарског ума
Клизи цубок живошћу слузавог накота
Ко отровне жиле побуњених шума

Овде ухо гњили а звук заудара
Јер зидина где легне она ту устаје
Кад камен љутост згаси у току дамара
У стаменост преведен намерник остаје

Уз привидно мртве (ко замукле птице)
Расту пузавице из балчака ножа
Сред пукотина се често приказује лице
Наборано болно (као бичевана изврнута ножа)